

εἶναι ἄξιον τῆς ἡμετέρας προσοχῆς.
(κατὰ τὸ ἰταλικόν.)

Π. Α. Σ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΠΑΡΑΚΑΙΡΩΣ

ΛΕΥΚΑΝΘΕΙΣΑΝ ΤΡΙΧΑ. (*)

Εἰπέ μοι, τῆς νεότητος ὁ χρόνος πρὶν παρέλθῃ,
Νὰ λευκανθῆς πῶς ἐπευσας χθὲς ἔτι, μαύρη θρίξ;
Λοιπὸν πρὸ τῆς νεότητος τὸ γῆρας θὰ ἐπέλθῃ;
Καὶ τῆς ἡμέρας πρὶν ἰδῶ τὸ φῶς θὰ φθάσ' ἡ νύξ;

Ἀλλοίμονον! παρήκμασα πρὶν ἔτι πρὶν ἀκμάσω·
Τὸ πᾶν ἐγήρασ' ἐν ἐμοί, αὐτὴ μου ἡ καρδιά·
Ἀπηύδῃσα εἰς τῆς ὁδοῦ τὸ μέσον πρὶν νὰ φθάσω,
Καὶ εἶμαι γραῦς ἐν νεαρᾷ εἰσέτι ἡλικίᾳ!

Παρήκμασα! καὶ ἄπνεα παρήκμασαν, νομίζω·
Ὁ ὀφθαλμός μου πανταχοῦ τὸ γῆρας βλέπει μόνον·
Ὅτι ὡς χθὲς με ἐβέλγε νῦν δὲν τ' ἀναγνωρίζω,
Καὶ ὅ,τι μ' ἔφερε χαρὰν, μοὶ φέρει τώρα πόνον.

Παρήκμασα! τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡ λαμπρότης ἐσβέσθη,
Τὴν παρειὰν ἠλύκωσε τὸ δάκρυόν μου ρέον,
Ἢ πρὶν ροδίνῃ μου χροὶά προῶρως ἀπωλέσθη,
Καὶ ὅ,τι ἤμην ἄλλοτε, δὲν εἶμαι τώρα πλέον.

Τὸ στήθος μου ἐμάραν, κατέφαγεν ὁ πόνος,
Ὡς τρώγει σκώληξ τὸν καρπὸν πρὶν ἔτι ὠριμάσῃ,
Ὡς τὸ ἀνθύλλιον πνοὴ μαρναίνει τοῦ χειμῶνος,
Ὡς νέον δένδρον ἐκρίζοι βορρᾶς εἰς τὰ ὅσα.

Παρήκμασα! . . . πλὴν διατὶ παρήκμασα ἀκαίρως;
Εἰς νέας κόρης κεφαλὴν λευκὴ ἀρμόζει κόμη;

(*) Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἔχει μικρὰν ἱστορίαν. Ἡμερὰν τινα διορθοῦσα τὴν κόμην μου εὔρον μίαν λευκὴν τρίχα—σημεῖον προῦρου παρακμῆς—τὴν ἀπέσπασα συγκεκνημένη, ἐν δάκρυ ἔρρευσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἡ χεὶρ μου ἐχάραξε τοὺς ἄνωθι στήχους.

Ὅστι' ἔχει ὑπὸ ῥίπανον πρὶν ἔλθῃ πίπτει θέρος;
Φύγε μακράν μου, παρακμή, καὶ εἶμαι νὶ' ἀκόμη.

Φύγε! ἰδοὺ τὰ ἔγχη σου ἡ χεὶρ μου ἀπαλείφει·
Προῶρως λευκανθεῖσα θρίξ, ἰδοὺ σὲ ἐκρίνω·
Ἦσο καθὼς μέσῳ ἀνθῶν ἀθλία ἀκαλήθη·
Ἐρρε! ἀφοῦ σ' ἀπέκοψα, νομίζω ὅτι ἀναζῶ.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΟΥ.

Ἀθῆναι, 24 Δεκεμβρίου 1875.

ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙΣ

—Σῶσταιλα χαιρετίσματα
Μὲ τὸ γλυκὸ τ' ἀηδόνι,
Μὲ τοῦ Μαγιοῦ τὰ λούλουδα,
Μὲ τ' ἔρμο χελιδόνι.

Σῶσταιλα χαιρετίσματα
Μὲ τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρι,
Ἐδάκρυα κ' ἐστέγνωνε
Τὰ δάκρυα μου τ' ἀέρι.

Κ' ἔλεγα· ἀέρι, θρέξετα·
Ἀρεσιὰ ᾗς τὸ πρόσωπό του·
ᾗς τὰ σωθικά του φύσηξε,
Καὶ πάψε τὸν καῦμό του.

Γιὰ ῥμένα δὲν σοῦ ῥίλησε
Τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἀχνάδα,
Τὸ γογγυτὸ τῆς θάλασσης,
Τοῦ κάμπου ἡ πρασινάδα;

—Ποτὲ δὲν ἐξανάκουσα
Νὰ κηλαῖδῃ τ' ἀηδόνι,
Ποτὲ δὲν ξανανθήσανε
Τῆς λεμωνιάς μου οἱ κλώνοι.

Ἐφερες σὺ τὴν ἀνοιξί
Καὶ τὴ χαρὰ ᾗς ῥμένα·
Ἐρμος ὁ κόσμος ἦτανε
Ὅσο ἔλειπες ᾗς τὰ ξένα.